

Optimisme i il·lusió

Els comentaris a la meva conferència sobre l'estat de la ciutat han estat coincidents. Optimista és la paraula que més s'ha repetit en les cròniques i articles dels mitjans de comunicació. Uns amb més intensitat i altres amb menys. Uns en referència al text i altres a la meva persona.

M'alegro que aquesta hagi estat una de les conclusions de la meva conferència. Ballesteros, l'alcalde, és optimista en relació al futur de la seva ciutat, Tarragona. Diuen que optimista és aquell que, quan té una ampolla mig buida, afirma que encara li queda mitja ampolla, mentre que el pessimista assegura que només li queda la meitat. Em serveix la definició, però no és suficient quan s'aplica a un governant.

Per això, prefereixo aquesta altra definició: Optimista és qui, quan es troba a meitat d'un camí llarg i ple de dificultats, en veu el final, avança i pensa que ja ha superat la part més difícil del trajecte. Mentrestant, en la mateixa situació el pessimista pensa que encara li queda la meitat del recorregut, que és difícil, que hi ha obstacles per superar i acaba abandonant. Jo, efectivament, sóc dels primers. Optimista. Així he estat sempre i gràcies a aquest optimisme avui sóc alcalde. L'optimisme, fonamentat en el treball, fa guanyar eleccions i permet governar mirant el futur sense por.

Per governar és necessari valorar la realitat, mirar-la amb optimisme, tenir il·lusió en allò que un fa, imaginació per trobar solucions a les dificultats i confiança en les possibilitats pròpies, en la gent, en la ciutat i en el futur.

En contraposició amb tot això, el pessimisme no pot ser virtut de qui governa. Tampoc no hauria de ser-ho dels mitjans de comunicació, que tenen una obligació o responsabilitat de traslladar la realitat als ciutadans.

Ara bé, no hem de confondre optimisme amb fer volar coloms. El sentit de la realitat no es perd malgrat l'optimisme, i les dificultats es constaten però es lluita per superar-les.

Per això, jo mai no escriuria un article com algun que he pogut llegir signat per un polític, en què es diu que mai no veurem acabat el Mercat. Ni repetiria aquesta frase des de ja fa molts mesos. I encara més quan les obres avancen al ritme previst, seguint els terminis establerts. Quan s'està treballant i superant cada dia les dificultats tècniques, socials i econòmiques que suposa una obra d'aquestes característiques.

Jo assumeixo que el finançament de l'obra és difícil, i més encara si no arriben els diners de l'Estat. Però per si això acaba succeint, hem preparat un pla B per finançar-la. Però mai no llençaria la tovallola.

Per tot això, entenc i espero que el polític en qüestió presenti la seva dimissió el dia que inaugurem el Mercat, com a reconeixement a tot el temps que porta anunciant el seu pessimisme, negativisme i visió obscura de la realitat. De fet, em recorda aquelles persones que cada vegada que algú s'aixeca i camina, li diuen que vaig amb compte, perquè pot ensopegar i caure. Durant 50 anys s'equivoquen en la seva afirmació, però si el caminant té una petita ensopegada o dificultat, immediatament apareixen per recordar que ells ja ho van advertir.

Tarragona té motius per mirar el futur amb confiança. Són temps difícils per a tothom. Per a les persones, per a les ciutats, per als països. Però en això, com en tot, uns estem millor o pitjor que uns altres. En la meva conferència vaig advertir dels perills que tenim al nostre davant quan mirem al futur, així com de les potencialitats. Vaig dir que tenim un Port que funciona, vaig advertir del perill de no solucionar-li la sortida de mercaderies, i vaig constatar que tenim la solució en el tercer fil, que dona sortida a les

mercaderies del nostre Port i també a les del nostre polígon petroquímic, a través de l'ample de via europeu.

També vaig parlar del nostre polígon petroquímic, que ha aguantat la crisi i ha mantingut llocs de treball de qualitat i l'activitat econòmica. Vaig denunciar el perill que suposa que les condicions legals no li permetin ser competitiu per exportar, i vaig defensar i vaig donar el suport de la ciutat per buscar els canvis legislatius que li ho permetin. I en aquest sentit, vaig anunciar que ho defensarem davant la Comissió d'Indústria del Parlament Europeu, que en els propers dies celebrarà una reunió a Tarragona.

Durant la conferència també vaig referir-me als Jocs Mediterranis del 2017. Vaig constatar el suport que tenim per part de la Diputació, de la Generalitat i de l'Estat. i vaig exposar l'oportunitat que per a la ciutat suposen aquests Jocs. És elemental que, amb els temps que corren, els diners per finançar els Jocs no ens plouran de la nit al dia. És aquí on ha d'entrar en acció la nostra intel·ligència i la nostra imaginació per crear uns Jocs ajustats a la realitat i rendibles per a la ciutat. Però no es pot demanar més suport del que ja tenim.

I d'altra banda, també vaig parlar de les dificultats que està vivint la nostra gent. Per això vaig donar la xifra d'ajudes d'urgència que l'Ajuntament ha donat a famílies amb dificultats. Aquesta xifra ha passat de les 300 ajudes l'any 2008, a més de 8.000 l'any 2011. Aquesta xacra o dificultat social que fa mala i agita no es resol amb plors, amb queixes o amb pessimisme. Es resol adoptant decisions que generin ocupació i activitat econòmica. Així ho vaig dir a la conferència. I aquest és el meu compromís.

Podríem seguir posant exemples, però no és qüestió d'allargar més l'article.

Insisteixo, Tarragona té potencialitats i raons suficients per pensar que serem de les primeres ciutats en sortir de la crisi. Confio en Tarragona, confio en la seva gent, confio en el seu teixit empresarial. Sóc optimista amb el seu futur. Tinc il·lusió en governar aquesta ciutat i m'alegro que es noti.

Josep Fèlix Ballesteros
Alcalde de Tarragona